

El Guardià del bosc

Jordi Mach. 1r d'ESO A

El picot verd té el carpó groc llimona, el dors verdós i les primàries de les ales puntejades de blanc. El mascle té el cap d'un color roig viu i el bigoti negre i vermell. La femella és més apagada i no té el color vermell al bigoti.

Els picots no acostumen a emigrar, però el Guardià del bosc de Can Puig de Banyoles ho ha hagut de fer unes quantes vegades per culpa de la desforestació.

Soc en Mateu Masdevall, el cap del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà. Vaig trobar el Guardià del bosc un dia de primavera i em va explicar la seva història tot piulant:

— Vaig néixer a les illes Balears. Érem els únics exemplars d'aquella espècie els altres ocells ens miraven una mica malament perquè érem diferents.

— Vaig aprendre a volar allà gràcies al meu germà gran. Ara ell els meus pares són en una presó d'ocells d'altres animals. Els humans en diuen zoo.

— Jo era l'únic picot verd del Pla de l'Estany. Cuidava molt bé dels meus companys, ja que amb el meu piulet els alertava de tots els perills propers. Per exemple, dels humans o de les àguiles que s'apropaven.

— Vaig prometre que quan arribés un altre com jo me n'aniria a visitar la meua família al zoològic Natura Parc. Està situat molt a prop del bosc on vaig néixer. Tinc moltes ganes de fer-los una visita; els enyoro moltíssim.

Van passar uns mesos. El Guardià del bosc sempre piulava per avisar que algú s'apropava a la zona. Estava impacient per anar a visitar la seva família.

Un dia de primavera, una femella de picot verd va emigrar cap a la comarca banyolina i els dos picots es van trobar i van parlar una estona. El Guardià del bosc li va preguntar:

— Per què has emigrat aquí?

I ella, trista, li respongué:

— Els humans han talat tots els arbres del meu bosc he vingut cap aquí.

El Guardià li va dir que ja que ella havia arribat, ell se n'aniria a les illes Balears a veure la seva família i el seu antic bosc. Ella li prometé que s'encarregaria del bosc fins que ell tornés.

El Guardià va viatjar durant uns dies, fins que va arribar al seu destí. El saludaren molts ocells petits que no el coneixien. El trobaven estrany, ja que era diferent d'ells.

Un cop allà va passar per sobre de lleons, tigres, àguiles i altres depredadors, però estaven engabiats.

Quan arribà al costat de la gàbia dels seus familiars i d'altres espècies d'ocells, aquests li van dir que la gàbia era tan gran que ja hi estaven bé. Tot i que, evidentment, preferirien viure a l'aire lliure, malgrat que a fora hi havia depredadors.

Es van posar al dia. Ell els explicà on vivia, per on havia passat... Que havia anat al bosc on havia nascut, on havia fet el seu primer vol, on havia viscut els moments més feliços que recordava.

— Quina tristesa! Ara només hi quedava un arbre amb un forat que devia ser un antic niu de pica-soques. Aquella nit la va passar al zoo i es va sentir molt i molt trist.

L'endemà, va reprendre el vol de tornada a Banyoles. Tenia un mapa al seu cap. Primer havia de passar per una petita illa deshabitada d'uns 50 metres quadrats. Després havia d'anar tot recte durant uns quants quilòmetres fins arribar a la costa, on hi havia un home assenyalant en direcció a Amèrica. Va pensar que els humans no eren gaire intel·ligents, perquè deien que aquell home, que és de la seva espècie i que apunta amb un dit, és un *colom*.

També havia de passar per sobre d'una catedral molt gran i, molt a prop, ja hi havia l'enorme estany de Banyoles i el bosc de Can Puig.

Es va trobar amb la simpàtica femella de picot verd, que li va dir que si volia viatjar una mica per Catalunya, ho podia fer, ja que ella s'oferia per fer-se càrrec del seu bosc estimat. El Guardià del bosc li va dir tot piulant:

— Moltes gràciiiiies. Accepto, perquè, entre altres coses, m'agradariiiiia veure miliiiiions de monuments preciiiiiosos.

Un dia va arribar aquí, a l'Empordà, i després d'esquivar els arbres, passar per sobre de rius, va caure en una trampa per a ocells.

— Em vaig preocupar molt perquè a miiii m'agradava volar quiiiiilòmetres i quiiiiilòmetres, però siiii estava atrapat no ho podriiiiia fer!!

— I al cap d'unes hores vas veniiiiir tu, Mateu, a recolliiiiir-me.

— Iiiii aquesta és la meva històriiiiia. Accepto que em portiiiiis al Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà, però siiii aconseguixes que torni la meva família aquíiiii. Vull que estiguem tots reuniiiiits.

— A la meva espècie ens agrada quedar-nos sempre allà on hem nascut, no ens agrada emigrar. Només ho fem en casos excepcionals. Però jo soc diferent. A mi m'agrada viatjar, aprendre i veure coses noves. M'encanta moure'm i tenir diferents nius. Jo soc especial. Jo era el Guardià del bosc.